

2. W zarzucie drugim wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo do bycia wysłuchanym i obowiązek uzasadnienia, odrzucając ich argumentację, w myśl której należało stwierdzić nieważność decyzji Komisji ze względu na to, że odpowiedzialność w stosunkach wewnętrznych między dłużnikami solidarnymi nie została ustalona w sposób zgodny z wydanym w międzyczasie przez Sąd wyrokiem z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 Siemens Österreich, Zb.Orz. s. II-793. Według wnoszących odwołanie argumentacja ta nie była ani spóźniona, ani niewystarczająca.
3. W odniesieniu do wysokości grzywny w zarzucie trzecim wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył zasadę równego traktowania przez to, że nie obniżył nałożonych na nie grzywien, tak jak w toczącej się równolegle sprawie Gigaset, ze względu na błędy przy obliczaniu grzywien, a w szczególności brak uwzględnienia opłaty wstępnej i błędne uwzględnienie obniżki ze względu na współpracę w odniesieniu do grzywny SKW.
4. Wnoszące odwołanie akceptują fakt, że w ramach ponownego ustalania grzywien Sąd na nowo określił także część grzywny, którą „uznaje się za zapłaconą w sytuacji, gdy SKW zapłaci grzywnę, która została na nią nałożona w zaskarżonej decyzji” (pkt 2 tiret pierwsze sentencji). Jednakże w podniesionym posiłkowo zarzucie czwartym wnoszące odwołanie krytykują fakt, że przy ponownym ustalaniu grzywien Sąd naruszył zasadę pewności prawa, zasadę nulla poena sine lege certa i obowiązek uzasadnienia przez to, że nie orzekł, iż zapłata przez SKW wywiera podwójny skutek zwalniający z obowiązku zapłaty zarówno w odniesieniu do Arques Industries AG (obecnie Gigaset AG), jak i w odniesieniu do wnoszących odwołanie.
5. W podniesionym posiłkowo zarzucie piątym wnoszące odwołanie krytykują fakt, że przy ponownym ustalaniu grzywien Sąd naruszył w szczególności zasady dotyczące obciążania odpowiedzialnością solidarną za zapłatę grzywien (art. 81 WE, art. 23 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾), poprzez zastosowanie obniżki ze względu na współpracę w odniesieniu do części grzywny uznanej za zapłaconą w wypadku dokonania zapłaty przez SKW. Wnoszące odwołanie twierdzą, że postępując w ten sposób Sąd uwzględnił w tej części grzywny, na niekorzyść skarżących, obniżkę ze względu na współpracę, mimo że SKW nie współpracowała z Komisją zgodnie z komunikatem w sprawie współpracy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzania w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez le Conseil d'État (Francja)
w dniu 4 kwietnia 2014 r. – Société Neptune Distribution przeciwko Ministère de l'Économie et des
Finances**

(Sprawa C-157/14)

(2014/C 184/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Société Neptune Distribution

Strona pozwana: Ministère de l'Économie et des Finances

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy podstawę obliczenia „równoważnej ilości soli” dla ilości sodu występującego w środku spożywczym w rozumieniu załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1924/2006⁽¹⁾ stanowi jedynie ilość sodu, która związana z jonami chlorku tworzy chlorek sodu czyli sól kuchenną, czy też ogólna ilość sodu zawarta we wszystkich postaciach w środku spożywczym?

- 2) Czy w drugim przypadku przepisy art. 2 ust. 1 dyrektywy 2000/13/WE oraz art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/54/WE⁽²⁾ w związku z załącznikiem III do tej dyrektywy, w świetle relacji równoważności pomiędzy sodem i solą ustalonej w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 1924/2006, zabraniając dystrybutorowi wody mineralnej umieszczania na etykietach i w komunikatach reklamowych wszelkich oznaczeń dotyczących niskiej zawartości soli dotyczących jego produktu bogatego jednak w wodorowęglan sodu w zakresie, w jakim oznaczenia te mogą wprowadzać nabywcę w błąd co do ogólnej zawartości sodu w wodzie, naruszają art. 6 ust. 1 akapit pierwszy TUE w związku z art. 11 ust. 1 (wolność wypowiedzi i informacji) i art. 16 (wolność prowadzenia działalności gospodarczej) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również art. 10 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404, s.4)

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych (Dz.U. L 164, s.45)

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-163/14)

(2014/C 184/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Clotuche-Duvieusart i I. Martínez del Peral, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyznanie instytucjom i organom Unii Europejskiej przewidzianego w art. 3 akapit drugi Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej zwolnienia z opłat ustanowionych w art. 26 postanowienia dotyczącego organizacji rynku energii elektrycznej w Regionie Stołecznym Brukseli, a także w art. 20 postanowienia dotyczącego organizacji rynku gazu w Regionie Stołecznym Brukseli, z późniejszymi zmianami, oraz poprzez sprzeciwianie się zwrotowi wspomnianych opłat pobranych przez ten region, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 3 akapit drugi Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Postanowienie z dnia 19 lipca 2001 r. dotyczące organizacji rynku energii elektrycznej w Regionie Stołecznym Brukseli i postanowienie z dnia 1 kwietnia 2004 r. dotyczące organizacji rynku gazu w Regionie Stołecznym Brukseli, z późniejszymi zmianami, przewidują pobieranie opłat od dostawców energii elektrycznej i gazu na rzecz Regionu Stołecznego Brukseli. Te opłaty regionalne są następnie wliczane w cenę płaconą przez odbiorców końcowych, czyli instytucje Unii, podczas dostawy energii elektrycznej lub gazu w zależności od mocy dostarczanej odbiorcom końcowym (w przypadku energii elektrycznej) lub rozmiaru liczników u odbiorców końcowych (w przypadku gazu).

Komisja twierdzi, że wspomniane opłaty regionalne powinny być uznane za podatki pośrednie pobierane przez organy belgijskie przy okazji poważnych zakupów dokonywanych przez instytucje do celów użytku służbowego i wliczone w cenę energii elektrycznej lub gazu, którą one płacą. Komisja podkreśla, że do zidentyfikowania podatku pośredniego nie jest konieczne, aby obowiązek przerzucenia kosztu na odbiorcę końcowego był wyraźnie przewidziany w ustawodawstwie i że zasadnicze znaczenie ma kwestia, czy chodzi o podatek pobierany przy okazji wydatków lub konsumpcji. W konsekwencji uważa, że państwo belgijskie jest zobowiązane na mocy art. 3 akapit drugi Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej do zwrócenia instytucjom Unii tych podatków pośrednich lub podatków z tytułu sprzedaży.